

Bruselj, 8. junij 2017
(OR. en)

10043/17

Medinstitucionalni zadevi:
2016/0370 (CNS)
2016/0372 (NLE)

FISC 130
ECOFIN 504
UD 145

DOPIS

Pošiljatelj: predsedstvo

Prejemnik: Odbor stalnih predstavnikov/Svet

Št. dok. Kom.: 14820/16 FISC 207 ECOFIN 1111 IA 126
14821/16 FISC 208 ECOFIN 1112 IA 127

Zadeva:

- Predlog direktive Sveta o spremembi Direktive 2006/112/ES in Direktive 2009/132/ES v zvezi z nekaterimi obveznostmi davka na dodano vrednost za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo
- Predlog izvedbene uredbe Sveta o spremembi Izvedbene uredbe (EU) št. 282/2011 o določitvi izvedbenih ukrepov za Direktivo 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost

= kompromisno besedilo predsedstva

V prilogi vam pošiljamo najnovejše kompromisno besedilo navedenih predlogov Komisije, ki ga je pripravilo predsedstvo.

Predlog

DIREKTIVE SVETA

o spremembi Direktive 2006/112/ES in Direktive 2009/132/ES v zvezi z nekaterimi obveznostmi glede davka na dodano vrednost, ki veljajo za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 113 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta¹,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora²,

v skladu s posebnim zakonodajnim postopkom,

¹ UL C , , str. .

² UL C , , str. .

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Direktiva Sveta 2006/112/ES³ določa posebne ureditve za obračunavanje davka na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV) za davčne zavezance, ki nimajo sedeža in ki opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronsko opravljene storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci.
- (2) Direktiva Sveta 2009/132/ES⁴ določa oprostitev plačila DDV za uvoz majhnih pošilk zanemarljive vrednosti.
- (3) V oceni navedenih posebnih ureditev, kakor so bile uvedene 1. januarja 2015, so opredeljena številna področja, ki jih je mogoče izboljšati. Prvič, zmanjšati bi bilo treba breme mikropodjetij s sedežem v državi članici, ki občasno opravljajo take storitve v drugih državah članicah, v zvezi z izpolnjevanjem obveznosti glede DDV v državah članicah, ki niso država članica, v kateri imajo ta podjetja sedež. Zato bi bilo treba na ravni Skupnosti uvesti prag, do katerega je opravljanje teh storitev še vedno predmet DDV v državi članici, v kateri imajo ta podjetja sedež. Drugič, dolžnost, da je treba izpolnjevati zahteve vseh držav članic, v katerih se opravljajo storitve, glede izdajanja računov in vodenja evidenc je zelo obremenjujoča. Da bi se kar najbolj zmanjšalo breme za podjetja, bi se zato morala uporabljati tista pravila glede izdajanja računov, ki veljajo v državi članici identifikacije ponudnika, ki uporablja posebne ureditve. Tretjič, davčni zavezanec, ki nima sedeža v Skupnosti, ampak ima registracijo za DDV v državi članici (npr. ker v navedeni državi članici opravlja občasne transakcije, ki so predmet DDV), ne more uporabljati niti posebne ureditve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža v Skupnosti, niti posebne ureditve za davčne zavezance s sedežem v Skupnosti. Zato se predlaga, da se takšnim davčnim zavezancem dovoli uporaba posebne ureditve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža v Skupnosti.

³ Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L 347, 11.12.2006, str. 1).

⁴ Direktiva Sveta 2009/132/ES z dne 19. oktobra 2009 o določitvi področja uporabe 143(b) in (c) Direktive 2006/112/ES glede oprostitve davka na dodano vrednost na končni uvoz določenega blaga (UL L 292, 10.11.2009, str. 5).

- (4) Poleg tega je ocena posebnih ureditev za obdavčitev telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronsko opravljenih storitev, uvedenih 1. januarja 2015, pokazala, da je zahteva po predložitvi obračuna DDV v 20 dneh po poteku davčnega obdobja, na katero se obračun nanaša, prestroga, zlasti za storitve prek telekomunikacijskega omrežja, vmesnika ali portala, kadar se za storitve, ki se opravljajo prek tega omrežja, vmesnika ali portala, domneva, da jih opravlja operater omrežja ali upravljavec vmesnika ali portala, ki mora zbrati informacije za dopolnitev obračuna DDV od vsakega posameznega ponudnika storitev. Iz ocene je tudi razvidno, da je zahteva glede popravkov v obračunu DDV za zadevno davčno obdobje zelo obremenjujoča za davčne zavezance, saj se lahko zgodi, da morajo vsako četrtoletje ponovno predložiti več obračunov DDV. Zato bi bilo treba rok za predložitev obračuna DDV podaljšati z 20 na 30 dni po poteku davčnega obdobja, davčnim zavezancem pa bi bilo treba omogočiti, da popravijo prejšnje obračune DDV v naslednjem obračunu in ne v obračunih davčnih obdobj, na katera se popravki nanašajo.
- (5) Da se davčnim zavezancem, ki opravljajo storitve, ki niso telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronsko opravljene storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci, ne bi bilo treba identificirati za namene DDV v vsaki državi članici, v kateri so te storitve predmet DDV, bi države članice morale davčnim zavezancem, ki opravljajo take storitve, dovoliti uporabo sistema IT za registracijo ter prijavo in plačilo DDV, kar bi jim omogočilo, da DDV za te storitve prijavijo in plačajo v eni državi članici.
- (6) Da se pojasni področje uporabe določb o primerih, v katerih se blago kupi in nato dobavi naslednjemu kupcu, bi bilo treba zaradi upoštevanja tehnološkega razvoja vstaviti sklicevanje na nove oblike elektronskih interakcij, prek katerih se sklepajo transakcije.

- (7) Vzpostavitev notranjega trga, globalizacija in tehnološke spremembe so povzročili bliskovito rast e-trgovanja in zato tudi prodaje blaga na daljavo, kar oboje poteka iz ene države članice v drugo in s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav v Skupnost. Tem spremembam bi bilo treba prilagoditi ustrezne določbe direktiv 2006/112/ES in 2009/132/ES, pri čemer bi bilo treba upoštevati načelo obdavčitve v namembnem kraju in potrebo po zaščiti davčnih prihodkov držav članic, da bi vzpostavili enake konkurenčne pogoje za zadevna podjetja ter kar se da zmanjšali bremena zanje. Posebno ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronsko opravljene storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci s sedežem v Skupnosti, vendar ne v državi članici potrošnje, bi bilo zato treba razširiti na prodajo blaga na daljavo znotraj Skupnosti, podobno posebno ureditev pa bi bilo treba uvesti tudi za prodajo blaga, uvoženega s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, na daljavo.
- (8) Da bi se zmanjšalo breme za podjetja, ki uporabljajo posebno ureditev za prodajo blaga na daljavo znotraj Skupnosti, bi bilo treba odpraviti obveznost izdaje računa za takšno prodajo. Da se takšnim podjetjem zagotovi pravna varnost, bi morale biti v pravilih o določitvi kraja dobave blaga jasno navedeno, da se uporabljajo tudi takrat, kadar se blago prevaža ali odpošlje posredno za račun dobavitelja ali kadar dobavitelj posredno sodeluje pri prevozu ali odpošiljanju blaga.
- (9) Področje uporabe posebne ureditve za prodajo blaga, uvoženega s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, na daljavo bi morale biti omejeno na prodajo blaga z notranjo vrednostjo največ 150 EUR, pri večjih vrednostih pa bi se morala za carinske namene ob uvozu zahtevati popolna carinska deklaracija. Da se prepreči dvojna obdavčitev, bi bilo treba ob uvozu blaga, prijavljenega v okviru te posebne ureditve, uvesti oprostitev plačila davka na dodano vrednost. Da se preprečita izkrivljanje konkurence med dobavitelji znotraj in zunaj Skupnosti ter izguba davčnih prihodkov, je treba poleg tega odpraviti oprostitev za uvoz blaga v majhnih pošiljkah zanemarljive vrednosti iz Direktive 2009/132/ES.

- (10) Davčnemu zavezancu, ki uporablja posebno ureditev za prodajo blaga, uvoženega s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, na daljavo, bi bilo treba omogočiti, da imenuje posrednika s sedežem v Skupnosti za osebo, ki je dolžna plačati DDV in izpolnjevati obveznosti v okviru te posebne ureditve v njegovem imenu in za njegov račun.
- (11) Zaradi zaščite davčnih prihodkov držav članic bi morale biti za davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Skupnosti in uporablja to posebno ureditev, obvezno, da imenuje posrednika. Vendar se ta obveznost ne bi smela uporabljati, če ima sedež v državi, s katero je Unija sklenila sporazum o medsebojni pomoči. Za taka dovoljenja bi moral veljati strog seznam jasno opredeljenih meril.
- (12) Za zagotovitev enotnih pogojev za izvajanje te direktive v zvezi z vzpostavitvijo seznama tretjih držav, s katerimi je Unija sklenila sporazum o medsebojni pomoči, katerega področje uporabe je podobno področju uporabe Direktive Sveta 2008/55/ES⁵ in Uredbe Sveta (EU) št. 904/2010⁶, bi bilo treba na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila. Ta pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta⁷. Ker je priprava seznama tretjih držav neposredno povezana z upravnim sodelovanjem na področju davka na dodano vrednost, je primerno, da Komisiji pomaga Stalni odbor za upravno sodelovanje, ustanovljen v skladu s členom 58 Uredbe (EU) št. 904/2010.

⁵ Direktiva Sveta 2008/55/ES z dne 26. maja 2008 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev za določene prelevmane, carine, davke in druge ukrepe (UL L 150, 10.6.2008, str. 28).

⁶ Uredba Sveta (EU) št. 904/2010 z dne 7. oktobra 2010 o upravnem sodelovanju in boju proti goljufijam na področju davka na dodano vrednost (UL L 268, 12.10.2010, str. 10).

⁷ Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

- (13) Zaradi silovite rasti e-trgovanja in posledičnega povečanja števila majhnih pošiljk z notranjo vrednostjo največ 150 EUR, ki se uvažajo v Skupnost, bi morale države članice sistematično dovoliti uporabo posebnih ureditev za prijavo in plačilo uvoznega DDV. Ta ureditev se lahko uporabi, kadar se ne uporablja posebna ureditev za prodajo blaga, uvoženega s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, na daljavo in kadar se končni pridobitelj ni odločil za standardni uvozni postopek, da bi izkoristil morebitno nižjo stopnjo DDV.
- (14) Pri datumu začetka uporabe določb te direktive se po potrebi upošteva čas, ki je potreben za uvedbo ukrepov, nujnih za izvajanje te direktive, in za države članice, da prilagodijo svoj sistem IT za registracijo ter prijavo in plačilo DDV.
- (15) Ker ciljev te direktive, tj. poenostavitve obveznosti glede DDV, države članice same ne morejo zadovoljivo doseči in jih je torej lažje doseči na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev.
- (16) Države članice so se v skladu s skupno politično izjavo držav članic in Komisije z dne 28. septembra 2011 o obrazložitvenih dokumentih⁸ zavezale, da bodo v utemeljenih primerih obvestilu o svojih ukrepih za prenos priložile enega ali več dokumentov, ki bodo pojasnjevali razmerje med sestavnimi deli direktive in ustreznimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je predložitev takih dokumentov v primeru te direktive upravičena.
- (17) Direktivi 2006/112/ES in 2009/132/ES bi bilo zato treba ustrezno spremeniti –

⁸ UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Spremembe Direktive 2006/112/ES z učinkom od 1. januarja 2018

Z učinkom od 1. januarja 2018 se Direktiva 2006/112/ES spremeni:

1. člen 58 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 58

1. Kraj opravljanja naslednjih storitev za osebo, ki ni davčni zavezanec, je kraj, v katerem ima ta oseba sedež, stalno prebivališče ali običajno prebivališče:

- (a) telekomunikacijske storitve;
- (b) storitve radijskega in televizijskega oddajanja;
- (c) elektronsko opravljene storitve, zlasti tiste iz Priloge II.

Kadar izvajalec storitve in prejemnik komunicirata po elektronski pošti, to samo po sebi ne pomeni, da je opravljena storitev elektronsko opravljena storitev.

2. Odstavek 1 se ne uporablja, kadar so izpolnjeni naslednji pogoji:

- (a) izvajalec ima sedež ali, če sedeža nima, stalno ali običajno prebivališče samo v eni državi članici in
- (b) storitve se opravljajo za prejemnike, ki se nahajajo v kateri koli državi članici, ki ni država članica iz točke (a), in
- (c) skupna vrednost teh opravljenih storitev brez DDV v tekočem koledarskem letu ne presega 10 000 EUR ali protivrednosti v nacionalni valuti in te vrednosti ni presejala niti v predhodnem koledarskem letu.

3. Če je v določenem koledarskem letu prag iz točke (c) odstavka 2 presežen, se od takrat uporablja odstavek 1.
 4. Država članica, na katere ozemlju imajo izvajalci iz odstavka 2 sedež ali, če sedeža nimajo, stalno ali običajno prebivališče, tem izvajalcem podeli pravico, da izberejo, da se kraj opravljanja storitev določi v skladu z odstavkom 1, ta pravica pa v vsakem primeru velja dve koledarski leti.
 5. Države članice sprejmejo ustrezne ukrepe za spremljanje, ali davčni zavezanec izpolnjuje pogoje iz odstavkov od 2 do 4.
 6. Ustrezna vrednost zneska iz odstavka 2(c) v nacionalni valuti se izračuna z uporabo menjalnega tečaja, ki ga objavi Evropska centralna banka na dan sprejetja te direktive.“;
2. člen 219a se nadomesti z naslednjim:

„Člen 219a

1. Za izdajanje računov veljajo pravila, ki se uporabljajo v državi članici, za katero se v skladu z določbami naslova V šteje, da je bilo v njej dobavljeno blago ali so bile v njej opravljene storitve.
2. Z odstopanjem od odstavka 1 za izdajanje računov veljajo naslednja pravila:
 - (a) pravila, ki se uporabljajo v državi članici, v kateri ima dobavitelj ali izvajalec sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, iz katere je blago dobavljeno ali storitev opravljena, ali, če takega sedeža ali stalne poslovne enote nima, v državi članici, v kateri ima stalno ali običajno prebivališče, če:

- (i) dobavitelj ali izvajalec nima sedeža v državi članici, za katero se v skladu z določbami naslova V šteje, da je bilo v njej dobavljeno blago ali so bile v njej opravljene storitve, ali če se njegov sedež v tej državi članici ne uporablja za dobavo blaga ali opravljanje storitev v smislu člena 192a(b) in je oseba, ki je dolžna plačati DDV, oseba, ki ji je bilo blago dobavljeno ali so bile zanj opravljene storitve;
 - (ii) se za blago šteje, da ni bilo dobavljeno, za storitve pa, da niso bile opravljene v Skupnosti v skladu z določbami naslova V;
- (b) pravila, ki se uporabljajo v državi članici, v kateri je dobavitelj ali izvajalec, ki uporablja eno od posebnih ureditev iz poglavja 6 naslova XII, identificiran.

Kadar dobavitelj ali izvajalec nima sedeža v državi članici, za katero se šteje, da je bilo v njej dobavljeno blago ali so bile v njej opravljene storitve, in pridobitelj ali prejemnik izda račun (samofakturiranje) ali kadar se ne uporabljajo posebne ureditve iz poglavja 6 naslova XII, se uporablja odstavek 1.

3. Odstavka 1 in 2 tega člena se uporabljata brez poseganja v člene od 244 do 248.“;

3. v členu 358a se točka 1 nadomesti z naslednjim:

- 1. „davčni zavezanec, ki nima sedeža v Skupnosti“ pomeni davčnega zavezanca, ki na ozemlju Skupnosti nima niti sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote;“;

4. v členu 361(1) se točka (e) nadomesti z naslednjim:

- „(e) izjavo, da na ozemlju Skupnosti nima niti sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote.“.

Člen 2

Spremembe Direktive 2006/112/ES z učinkom od 1. januarja 2021

Z učinkom od 1. januarja 2021 se Direktiva 2006/112/ES spremeni:

1. doda se nov člen 14a:

„1. Kadar davčni zavezanec z uporabo elektronskih vmesnikov, kot so trgi, platforme, portali in podobna sredstva, olajša prodajo blaga, uvoženega s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav v pošiljkah z notranjo vrednostjo največ 150 EUR, na daljavo, se šteje, da je zadevno blago prejel in ga nato sam dobavil naprej v okviru prodaje blaga, uvoženega s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, na daljavo.

2. Kadar davčni zavezanec v okviru prodaje blaga na daljavo iz člena 33(1) zagotavlja skladiščenje z odpošiljanjem ali ponovnim odpošiljanjem ali brez njega, pri tem pa prodaja takega blaga ni olajšana z uporabo elektronskih vmesnikov, kot so trgi, platforme, portali in podobna sredstva, se šteje, da je zadevno blago prejel in ga nato sam dobavil naprej v okviru prodaje blaga na daljavo.“;

2. člen 33 se spremeni:

(a) v odstavku 1 se uvodno besedilo nadomesti z naslednjim:

„Z odstopanjem od člena 32 se šteje, da je kraj dobave blaga, kadar dobavitelj ali druga oseba za njegov račun to blago odpošlje ali prevaža iz države članice, ki ni država članica, v kateri se odpošiljanje ali prevoz tega blaga konča, ali kadar dobavitelj pri tem prevozu ali odpošiljanju sodeluje posredno, kraj, v katerem se blago nahaja v trenutku, ko se odpošiljanje ali prevoz blaga pridobitelju konča, če so izpolnjeni naslednji pogoji:“;

(b) v odstavku 2 se doda naslednji pododstavek:

„Kadar je blago odposlano ali prevažano s tretjega ozemlja ali iz tretje države in ga dobavitelj ali posrednik, ki deluje za njegov račun, uvozi v državo članico, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, se šteje, da je bilo blago dobavljeno v tej državi članici, če se DDV za to blago prijavi v skladu s posebno ureditvijo iz oddelka 4 poglavja 6 naslova XII.“;

3. člen 34 se črta;

4. člen 35 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 35

Člen 33 se ne uporablja za dobavo rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin, opredeljenih v točkah od 1 do 4 člena 311(1), ter za dobavo rabljenih prevoznih sredstev, opredeljenih v členu 327(3), ki so predmet DDV v skladu s posebnimi ureditvami za ta področja.“;

5. v členu 58 se črtajo odstavki od 2 do 6;

6. v naslovu V se vstavi naslednje poglavje 3a:

„POGLAVJE 3a

Prag za davčne zavezance, ki dobavljajo blago v skladu s členom 33(1) in opravljajo storitve v skladu s členom 58

Člen 59c

1. Člen 33(1) in člen 58 se ne uporabljata, kadar so izpolnjeni naslednji pogoji:
 - (a) dobavitelj ali izvajalec ima sedež ali, če sedeža nima, stalno ali običajno prebivališče samo v eni državi članici in
 - (b) storitve se opravljajo oziroma blago se odpošlje ali prevaža za prejemnike oziroma pridobitelje v kateri koli državi članici, ki ni država članica iz točke (a), in
 - (c) skupna vrednost teh dobav oziroma opravljenih storitev, ki jih zajemajo te določbe, brez DDV v tekočem koledarskem letu ne presega 10 000 EUR ali protivrednosti v nacionalni valuti in te vrednosti ni presegala v predhodnem koledarskem letu.
2. Če je v določenem koledarskem letu prag iz točke (c) odstavka 1 presežen, se od takrat uporabljata člen 33(1) in člen 58.
3. Država članica, na katere ozemlju se nahaja blago v trenutku, ko se začne njegovo odpošiljanje ali prevoz, ali v kateri imajo davčni zavezanci, ki opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve radijskega in televizijskega oddajanja ter elektronsko opravljene storitve, sedež, podeli davčnim zavezancem, ki dobavljajo blago ali opravljajo storitve, ki izpolnjujejo pogoje iz odstavka 1, pravico, da izberejo, da se kraj dobave ali opravljanja storitev določi v skladu s členom 33(1) in členom 58, ta pravica pa v vsakem primeru velja dve koledarski leti.

4. Države članice sprejmejo ustrezne ukrepe za spremljanje, ali davčni zavezanec izpolnjuje pogoje iz odstavkov od 1 do 3.
5. Ustrezna vrednost zneska iz odstavka 1(c) v nacionalni valuti se izračuna z uporabo menjalnega tečaja, ki ga objavi Evropska centralna banka na dan sprejetja te direktive.“;
7. v členu 143(1) se vstavi naslednja točka (ca):
- „(ca) uvoz blaga, kadar je bil DDV prijavljen v skladu s posebno ureditvijo iz poglavja 6 oddelka 4 naslova XII in kadar je bila pristojnemu carinskemu uradu v državi članici uvoza najpozneje ob vložitvi uvozne deklaracije predložena identifikacijska številka za DDV dobavitelja ali posrednika, ki deluje za njegov račun, dodeljena v skladu s členom 369q;“;
8. v členu 178 se doda naslednja točka (g):
- „(g) če je dolžan plačati DDV kot prejemnik ali pridobitelj pri uporabi oddelka 4 poglavja 6 naslova XII, mora imeti račun ali drug dokument namesto njega, ki ga izda davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev, ali, če je ustrezno, njegov posrednik ter v katerem sta jasno navedena plačani DDV in identifikacijska številka za DDV, dodeljena v skladu s členom 369q.“;
9. v členu 220(1) se točka 2 nadomesti z naslednjim:
- „(2) za dobavo blaga iz člena 33, razen če davčni zavezanec uporablja posebno ureditev iz oddelka 3 poglavja 6 naslova XII;“;
- 9a. v členu 207 se prvi pododstavek nadomesti z naslednjim:
- „Države članice sprejmejo ukrepe, ki so potrebni za zagotovitev, da tiste osebe, za katere se šteje, da so v skladu s členi od 194 do 197, členoma 199 in 204 ter členom 369l(3) dolžne plačati DDV namesto davčnega zavezanca, ki nima sedeža na njihovem ozemlju, izpolnjujejo obveznosti glede plačila iz tega oddelka.“;

10. naslov poglavja 6 naslova XII se nadomesti z naslednjim:

„Posebne ureditve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža v Uniji in opravljajo storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci, ali tem osebam prodajajo blago na daljavo“;

11. člen 358 se spremeni:

(a) točke 1, 2 in 3 se črtajo;

(b) vstavi se naslednja točka 3a:

„3a. ‚prodaja blaga na daljavo‘ pomeni prodajo blaga, katerega kraj dobave ureja člen 33(1), in blaga v pošiljkah z notranjo vrednostjo največ 150 EUR, katerega kraj dobave ureja člen 33(2);“;

12. naslov oddelka 2 se nadomesti z naslednjim:

„Posebna ureditev za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Skupnosti“;

13. v členu 358a se doda naslednja točka 3:

„3. ‚država članica potrošnje‘ pomeni državo članico, v kateri se v skladu s poglavjem 3 naslova V šteje, da so bile opravljene storitve;“;

14. člen 359 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 359

Države članice dovolijo uporabo te posebne ureditve vsakemu davčnemu zavezancu, ki nima sedeža v Skupnosti in opravlja storitve za osebo, ki ni davčni zavezanec in ima sedež ali stalno ali običajno prebivališče v državi članici. Ta ureditev se uporablja za vse tako opravljene storitve v Skupnosti.“;

15. v členu 363 se točka (a) nadomesti z naslednjim:

„(a) davčni zavezanec jo uradno obvesti, da ne opravlja več storitev, zajetih v tej posebni ureditvi;“;

16. člena 364 in 365 se nadomestita z naslednjim:

„Člen 364

Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Skupnosti in uporablja to posebno ureditev, z elektronskimi sredstvi predloži državi članici identifikacije obračun DDV za vsako koledarsko četrletje ne glede na to, ali so bile storitve, zajete v tej posebni ureditvi, opravljene ali ne. Obračun DDV se predloži v 30 dneh po poteku davčnega obdobja, na katerega se obračun nanaša.

Člen 365

V obračunu DDV se navedejo identifikacijska številka DDV in – za vsako državo članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost plačila DDV – skupna vrednost opravljenih storitev, zajetih v tej posebni ureditvi, v davčnem obdobju brez DDV ter skupni znesek pripadajočega DDV, razdeljen po davčnih stopnjah. V obračunu se morajo navesti tudi uporabljene stopnje DDV in skupni znesek dolgovanega DDV.

Kadar so po predložitvi obračuna DDV potrebne kakršne koli spremembe tega obračuna, se te spremembe vključijo v enega od naslednjih obračunov najpozneje v treh letih od datuma, na katerega je bilo treba predložiti prvotni obračun v skladu s členom 364. V takem naslednjem obračunu se opredelijo ustrezna država članica potrošnje, davčno obdobje in znesek DDV, ki ga je morebiti treba spremeniti.“;

17. člen 368 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 368

Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Skupnosti in uporablja to posebno ureditev, ne sme odbiti zneskov DDV po členu 168 te direktive. Ne glede na točko 1 člena 1 Direktive 86/560/EGS se temu davčnemu zavezancu odobri vračilo DDV v skladu z navedeno direktivo. Člen 2(2) in (3) ter člen 4(2) Direktive 86/560/EGS se ne uporabljata za vračila v zvezi s storitvami, zajetimi v tej posebni ureditvi.

Če mora biti davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v državi članici registriran za dejavnosti, ki niso zajete v tej posebni ureditvi, v obračunu DDV, ki ga predloži v skladu s členom 250, odbije zneske DDV, ki se v tej državi članici plačajo v zvezi z njegovimi obdavčljivimi dejavnostmi, zajetimi v tej posebni ureditvi.“;

18. naslov oddelka 3 poglavja 6 naslova XII se nadomesti z naslednjim:

„Posebna ureditev za prodajo blaga na daljavo znotraj Skupnosti in storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci s sedežem v Skupnosti, vendar ne v državi članici potrošnje“;

19. člen 369a se spremeni:

(a) vstavi se naslednja točka 1a:

„1a. „prodaja blaga na daljavo znotraj Skupnosti“ pomeni prodajo blaga, pri kateri dobavitelj ali druga oseba za njegov račun to blago odpošlje ali prevaža iz države članice, ki ni država članica, v kateri se odpošiljanje ali prevoz tega blaga konča, ali pri kateri dobavitelj pri tem prevozu ali odpošiljanju sodeluje posredno, pri čemer kraj dobave tega blaga ureja člen 33(1);“;

(b) doda se naslednja točka 3:

„3. ‚država članica potrošnje‘ pomeni državo članico, za katero se v skladu s poglavjem 3 naslova V šteje, da so bile v njej opravljene storitve, ali, v primeru prodaje blaga na daljavo znotraj Skupnosti, državo članico, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga pridobitelju konča.“;

20. člena 369b in 369c se nadomestita z naslednjim:

„Člen 369b

Države članice dovolijo uporabo te posebne ureditve davčnemu zavezancu, ki prodaja blago na daljavo znotraj Skupnosti, in davčnemu zavezancu, ki nima sedeža v državi članici potrošnje in opravlja storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci. Ta posebna ureditev se uporablja za vse tako blago, dobavljeno v Skupnosti, oziroma vse take storitve, opravljene v Skupnosti.

Člen 369c

Davčni zavezanec državi članici identifikacije prijavi začetek in prenehanje svojih obdavčljivih dejavnosti, zajetih v tej posebni ureditvi, ali z njimi povezane spremembe, zaradi katerih ni več upravičen do te posebne ureditve. Takšna prijava se predloži v elektronski obliki.“;

21. člen 369e se spremeni:

(a) uvodno besedilo se nadomesti z naslednjim:

„Država članica identifikacije davčnega zavezanca izključi iz posebne ureditve v naslednjih primerih:“;

(b) točka (a) se nadomesti z naslednjim:

„(a) davčni zavezanec jo obvesti, da ne prodaja več blaga na daljavo znotraj Skupnosti in ne opravlja več storitev, zajetih v tej posebni ureditvi;“;

22. člena 369f in 369g se nadomestita z naslednjim:

„Člen 369f

Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, z elektronskimi sredstvi predloži državi članici identifikacije obračun DDV za vsako koledarsko četrtletje ne glede na to, ali je bilo blago znotraj Skupnosti prodano na daljavo ali ne oziroma ali so bile storitve, zajete v tej posebni ureditvi, opravljene ali ne. Obračun DDV se predloži v 30 dneh po poteku davčnega obdobja, na katerega se obračun nanaša.

Člen 369g

1. V obračunu DDV se navedejo identifikacijska številka DDV iz člena 369d in – za vsako državo članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost plačila DDV – skupna vrednost prodaje blaga na daljavo znotraj Skupnosti in opravljenih storitev, zajetih v tej posebni ureditvi, v davčnem obdobju brez DDV ter skupni znesek pripadajočega DDV, razdeljen po davčnih stopnjah. V obračunu se morajo navesti tudi uporabljene stopnje DDV in skupni znesek dolgovanega DDV. Obračun DDV vključuje tudi spremembe v zvezi s preteklimi davčnimi obdobji, kot je določeno v odstavku 4 tega člena.
2. Kadar se pri prodaji blaga na daljavo znotraj Skupnosti, zajetega v tej posebni ureditvi, blago odpošlje ali prevaža iz držav članic, ki niso država članica identifikacije, obračun DDV vključuje tudi skupno vrednost take prodaje za vsako državo članico, iz katere se blago odpošlje ali prevaža, ter individualno identifikacijsko številko DDV ali davčno sklicno številko, ki jo dodeli vsaka taka država članica. Obračun DDV vključuje te informacije, razčlenjene po državah članicah potrošnje, za vsako državo članico, ki ni država članica identifikacije.

3. Kadar ima davčni zavezanec, ki opravlja storitve, zajete v tej posebni ureditvi, poleg poslovne enote v državi članici identifikacije še eno ali več drugih stalnih poslovnih enot, iz katerih opravlja storitve, obračun DDV vključuje tudi skupno vrednost tako opravljenih storitev, in sicer za vsako državo članico, v kateri ima poslovno enoto, ter individualno identifikacijsko številko DDV ali davčno sklicno številko te poslovne enote, razčlenjeno po državah članicah potrošnje.
4. Kadar so po predložitvi obračuna DDV potrebne kakršne koli spremembe tega obračuna, se te spremembe vključijo v enega od naslednjih obračunov najpozneje v treh letih od datuma, na katerega je bilo treba predložiti prvotni obračun v skladu s členom 369f. V takem naslednjem obračunu se opredelijo ustrezna država članica potrošnje, davčno obdobje in znesek DDV, ki ga je morebiti treba spremeniti.“;
23. v drugem pododstavku člena 369h(1) se drugi stavek nadomesti z naslednjim:
- „Če so bile dobave blaga ali opravljene storitve zaračunane v drugih valutah, davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v obračunu DDV uporabi menjalni tečaj zadnjega dne davčnega obdobja.“;
24. v členu 369i se prvi odstavek nadomesti z naslednjim:
- „Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, plača DDV z navedbo ustreznega obračuna DDV najpozneje ob preteku roka za predložitev obračuna.“;

25. člen 369j se nadomesti z naslednjim:

„Člen 369j

Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v zvezi s svojimi obdavčljivimi dejavnostmi, zajetimi v tej posebni ureditvi, ne sme odbiti – po členu 168 te direktive – zneskov DDV, ki se plačajo v državi članici potrošnje. Ne glede na člen 2(1) in člen 3 Direktive 2008/9/ES se temu davčnemu zavezancu odobri vračilo DDV v skladu z navedeno direktivo.

Če mora biti davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v državi članici registriran za dejavnosti, ki niso zajete v tej posebni ureditvi, v obračunu DDV, ki ga predloži v skladu s členom 250, odbije zneske DDV, ki se v tej državi članici plačajo v zvezi z njegovimi obdavčljivimi dejavnostmi, zajetimi v tej posebni ureditvi.“;

26. v členu 369k se odstavek 1 nadomesti z naslednjim:

„1. Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, vodi evidence o transakcijah, zajetih v tej posebni ureditvi. Te evidence morajo biti dovolj natančne, da lahko davčni organi države članice potrošnje ugotovijo, ali je obračun DDV pravilen.“;

27. v poglavju 6 naslova XII se doda naslednji oddelek 4:

„Oddelek 4

Posebna ureditev za prodajo blaga, uvoženega iz tretjih držav ali s tretjih ozemelj, na daljavo

Člen 369l

Za namene tega oddelka in brez poseganja v druge določbe Skupnosti se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (1) ,prodaja blaga, uvoženega s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, na daljavo‘ pomeni prodajo blaga v pošiljkah z notranjo vrednostjo največ 150 EUR, katerega kraj dobave ureja člen 33(2);
- (2) ,davčni zavezanec, ki nima sedeža v Skupnosti‘ pomeni davčnega zavezanca, ki na ozemlju Skupnosti nima niti sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote;
- (3) ,posrednik‘ pomeni osebo, ki ima sedež v Skupnosti in ki jo davčni zavezanec, ki prodaja blago, uvoženo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, na daljavo, imenuje za osebo, ki je dolžna plačati DDV in izpolnjevati obveznosti v okviru te posebne ureditve v imenu in za račun davčnega zavezanca;
- (4) ,država članica identifikacije‘ pomeni naslednje:
 - (a) kadar davčni zavezanec nima sedeža v Skupnosti, državo članico, v kateri se ta davčni zavezanec odloči registrirati;
 - (b) kadar davčni zavezanec nima sedeža svoje dejavnosti v Skupnosti, vendar ima v njej eno ali več stalnih poslovnih enot, državo članico s stalno poslovno enoto, v kateri davčni zavezanec prijavi uporabo te posebne ureditve;
 - (c) kadar ima davčni zavezanec sedež svoje dejavnosti v državi članici, to državo članico;
 - (d) kadar ima posrednik sedež svoje dejavnosti v državi članici, to državo članico;
 - (e) kadar posrednik nima sedeža svoje dejavnosti v Skupnosti, vendar ima v njej eno ali več stalnih poslovnih enot, državo članico s stalno poslovno enoto, v kateri posrednik prijavi uporabo te posebne ureditve;

- (5) ‚država članica potrošnje‘ pomeni državo članico, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga pridobitelju konča.

Člen 369m

1. Države članice dovolijo uporabo te posebne ureditve naslednjim davčnim zavezancem, ki prodajajo blago, uvoženo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, na daljavo:
 - (a) vsakemu davčnemu zavezancu, ki ima sedež v Skupnosti in prodaja blago, uvoženo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, na daljavo;
 - (b) vsakemu davčnemu zavezancu s sedežem v Skupnosti ali brez njega, ki prodaja blago, uvoženo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, na daljavo in ga zastopa posrednik, ki ima sedež v Skupnosti;
 - (c) vsakemu davčnemu zavezancu, ki ima sedež v tretji državi, s katero je Unija sklenila sporazum o medsebojni pomoči, katerega področje uporabe je podobno področju uporabe Direktive Sveta 2008/55/ES* in Uredbe (EU) št. 904/2010, in ki prodaja blago na daljavo iz te tretje države;
 - (d) noben davčni zavezanec pa ne more imenovati več kot enega posrednika hkrati.
- [2. Z odstopanjem od prvega odstavka je davčni zavezanec, za katerega se šteje, da je dobavitelj v skladu s členom 14a, dolžan uporabiti to posebno ureditev.]
3. Komisija sprejme izvedbeni akt o vzpostavitvi seznama tretjih držav iz točke (c) odstavka 1 tega člena. Ta izvedbeni akt se sprejme v skladu s postopkom pregleda iz člena 5 Uredbe (EU) št. 182/2011, odbor za ta namen pa je odbor, ustanovljen v skladu s členom 58 Uredbe (EU) št. 904/2010.

* Direktiva Sveta 2008/55/ES z dne 26. maja 2008 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev za določene prelevmane, carine, davke in druge ukrepe (UL L 150, 10.6.2008, str. 28).

Člen 369n

V zvezi s prodajo blaga, uvoženega s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, na daljavo, za katero se DDV prijavi v skladu s to posebno ureditvijo, obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna DDV nastaneta v trenutku dobave. Za blago se šteje, da je bilo dobavljeno, ko je bilo sprejeto plačilo.

Člen 369o

Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, ali posrednik, ki deluje za njegov račun, državi članici identifikacije prijavi začetek ali prenehanje svoje dejavnosti v okviru te posebne ureditve ali njene spremembe, zaradi katerih ni več upravičen do te posebne ureditve. Takšna prijava se predloži v elektronski obliki.

Člen 369p

1. Davčni zavezanec, ki ne uporablja posrednika, pred začetkom uporabe te posebne ureditve državi članici identifikacije posreduje naslednje podatke:
 - (a) ime;
 - (b) poštni naslov;
 - (c) elektronski naslov in spletna mesta;
 - (d) identifikacijsko številko DDV ali nacionalno davčno številko.
2. Posrednik pred začetkom uporabe te posebne ureditve za račun enega ali več davčnih zavezancev državi članici identifikacije posreduje naslednje podatke:
 - (a) ime;

(b) poštni naslov;

- (c) elektronski naslov in spletna mesta;
 - (d) identifikacijsko številko DDV;
 - (e) seznam davčnih zavezancev, ki jih zastopa, skupaj z njihovim poštnim naslovom, elektronskim naslovom in spletnimi mesti, identifikacijsko številko DDV ali nacionalno davčno številko.
3. Vsak davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, ali, če je ustrezno, njegov posrednik obvesti državo članico identifikacije o vsaki spremembi posredovanih podatkov.

Člen 369q

1. Država članica identifikacije dodeli davčnemu zavezancu, ki uporablja to posebno ureditev, individualno identifikacijsko številko DDV in ga z elektronskimi sredstvi obvesti o tej številki.
2. Država članica identifikacije dodeli posredniku, ki deluje za račun davčnega zavezanca, ki uporablja to posebno ureditev, individualno identifikacijsko številko DDV in ga z elektronskimi sredstvi obvesti o tej številki. Kadar posrednik deluje za račun več davčnih zavezancev, se ta identifikacijska številka uporablja za vse njegove dejavnosti, povezane z vsemi takimi davčnimi zavezanci, v okviru te ureditve.
3. Identifikacijska številka DDV, dodeljena v skladu z odstavkoma 1 in 2, se uporablja samo za namene te posebne ureditve.

Člen 369r

1. Država članica identifikacije davčnega zavezanca izključi iz identifikacijskega registra v naslednjih primerih:
 - (a) davčni zavezanec jo obvesti, da ne prodaja več blaga, uvoženega s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, na daljavo;

- (b) če se lahko kako drugače sklepa, da so dejavnosti prodaje blaga, uvoženega s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, na daljavo prenehale;
 - (c) davčni zavezanec ne izpolnjuje več pogojev, potrebnih za uporabo te posebne ureditve;
 - (d) posrednik neprenehoma krši pravila te posebne ureditve.
2. Država članica identifikacije posrednika izključi iz identifikacijskega registra v naslednjih primerih:
- (a) dve zaporedni koledarski četrletji ne deluje kot posrednik za račun katerega od davčnih zavezancev, ki uporabljajo to posebno ureditev;
 - (b) posrednik ne izpolnjuje več drugih potrebnih pogojev za delovanje kot posrednik;
 - (c) posrednik neprenehoma krši pravila te posebne ureditve.

Člen 369s

Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, ali njegov posrednik z elektronskimi sredstvi predloži državi članici identifikacije obračun DDV za vsako koledarsko četrletje ne glede na to, ali se je blago, uvoženo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, prodajalo na daljavo ali ne. Obračun DDV se predloži v 30 dneh po poteku davčnega obdobja, na katerega se obračun nanaša.

Kadar se predloži obračun DDV v skladu s prvim odstavkom, države članice za namene DDV ne naložijo dodatnih obveznosti ali drugih formalnosti v zvezi z uvozom.

Člen 369t

1. V obračunu DDV se navedejo identifikacijska številka DDV iz člena 369q in – za vsako državo članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost plačila DDV – skupna vrednost prodaje blaga, uvoženega s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, na daljavo, za katero je nastala obveznost obračuna DDV, v davčnem obdobju brez DDV ter skupni znesek pripadajočega DDV, razdeljen po davčnih stopnjah. V obračunu se morajo navesti tudi uporabljene stopnje DDV in skupni znesek dolgovanega DDV.

2. Kadar so po predložitvi obračuna DDV potrebne kakršne koli spremembe tega obračuna, se te spremembe vključijo v enega od naslednjih obračunov najpozneje v treh letih od datuma, na katerega je bilo treba predložiti prvotni obračun v skladu s členom 369s. V takem naslednjem obračunu se opredelijo ustrezna država članica potrošnje, davčno obdobje in znesek DDV, ki ga je morebiti treba spremeniti.
3. Posredniku, ki ga imenuje več davčnih zavezancev, ki uporabljajo to posebno ureditev, v obračunu DDV ni treba navesti dobave posameznih davčnih zavezancev, za katero je dolžan plačati DDV.

Člen 369u

1. V obračunu DDV so zneski navedeni v eurih.

Države članice, ki niso uvedle eura, lahko predpišejo, da se obračun DDV izpolni v njihovih nacionalnih valutah. Če so bile dobave zaračunane v drugih valutah, davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, ali njegov posrednik v obračunu DDV uporabi menjalni tečaj zadnjega dne davčnega obdobja.

2. Menjava se izvede na podlagi menjalnih tečajev, ki jih Evropska centralna banka objavi za zadevni dan, ali, če na ta dan ni objave, za naslednji dan objave.

Člen 369v

Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, ali njegov posrednik plača DDV z navedbo ustreznega obračuna DDV najpozneje ob izteku roka za predložitev obračuna.

Plačilo se izvede na bančni račun, izražen v eurih, ki ga določi država članica identifikacije. Države članice, ki niso uvedle eura, lahko predpišejo, da se plačilo izvede na bančni račun, izražen v njihovi nacionalni valuti.

Člen 369w

Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v zvezi s svojimi obdavčljivimi dejavnosti, zajetimi v tej posebni ureditvi, ne sme odbiti – po členu 168 te direktive – zneskov DDV, ki se plačajo v državah članicah potrošnje. Ne glede na točko 1 člena 1 Direktive 86/560/EGS ter točko 1 člena 2 in člen 3 Direktive 2008/9/ES se temu davčnemu zavezancu odobri vračilo DDV v skladu z navedenima direktivama. Člen 2(2) in (3) ter člen 4(2) Direktive 86/560/EGS se ne uporabljata za vračila v zvezi z blagom, zajetim v tej posebni ureditvi.

Če mora biti davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v državi članici registriran za dejavnosti, ki niso zajete v tej posebni ureditvi, v obračunu DDV, ki ga predloži v skladu s členom 250, odbije zneske DDV, ki se v tej državi članici plačajo v zvezi z njegovimi obdavčljivimi dejavnostmi, zajetimi v tej posebni ureditvi.

Člen 369x

1. Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, vodi evidence o transakcijah, zajetih v tej posebni ureditvi. Posrednik vodi evidence za vsakega davčnega zavezanca, ki ga zastopa. Te evidence morajo biti dovolj natančne, da lahko davčni organi države članice potrošnje ugotovijo, ali je obračun DDV pravilen.
2. Evidence iz odstavka 1 morajo biti državi članici potrošnje in državi članici identifikacije na njuno zahtevo na voljo v elektronski obliki.

Evidence se morajo hraniti deset let po poteku leta, v katerem je bila opravljena transakcija.“;

28. v naslovu XII se doda naslednje poglavje 7:

„POGLAVJE 7

Posebna ureditev za prijavo in plačilo uvoznega DDV

Člen 369y

Če se za uvoz blaga v pošiljkah z notranjo vrednostjo največ 150 EUR posebna ureditev iz oddelka 4 poglavja 6 ne uporablja, država članica uvoza osebi, ki carinskim organom predloži blago za račun osebe, kateri je blago namenjeno, na ozemlju Skupnosti, dovoli, da uporabi posebno ureditev za prijavo in plačilo uvoznega DDV v zvezi z blagom, za katero se odpošiljanje ali prevoz konča v tej državi članici.

Člen 369z

1. Za namene te posebne ureditve velja naslednje:
 - (a) oseba, ki ji je blago namenjeno, je dolžna plačati DDV;
 - (b) oseba, ki predloži blago carinskim organom na ozemlju Skupnosti, je odgovorna za pobiranje DDV od osebe, ki ji je blago namenjeno, in za plačilo takega DDV.
2. Države članice zagotovijo, da oseba, ki predloži blago carini na ozemlju Skupnosti, sprejme ustrezne ukrepe za zagotovitev, da oseba, ki ji je blago namenjeno, plača ustrezen davek.

Člen 369za

Z odstopanjem od člena 94(2) pri uporabi te posebne ureditve velja splošna stopnja DDV, ki se uporablja v državi članici uvoza.

Člen 369zb

1. Države članice dovolijo, da se o DDV, pobranem v okviru te posebne ureditve, elektronsko poroča v mesečni izjavi. Izjava vsebuje celoten DDV, pobran v zadevnem koledarskem mesecu.
2. Države članice zahtevajo, da se DDV iz odstavka 1 plača do konca meseca, ki sledi uvozu.
3. Osebe, ki uporabljajo to posebno ureditev, vodijo evidence o transakcijah, zajetih v tej posebni ureditvi, za obdobje, ki ga določi država članica uvoza. Te evidence morajo biti dovolj natančne, da lahko davčni organi države članice uvoza ugotovijo, ali je prijavljeni DDV pravilen, in morajo biti državi članici uvoza na njeno zahtevo na voljo v elektronski obliki.

Člen 369zc

1. Protivrednost eura v nacionalni valuti, ki se upošteva za zneske iz členov 358(3a) in 369l(1) ter člena 369y Direktive 2006/112/ES, se določi enkrat letno v skladu z Direktivo 2009/132/ES. Uporabijo se tečajji, ki se pridobijo prvi delovni dan v oktobru, učinkovati pa začnejo 1. januarja naslednje leto.
2. 2. Države članice zneske v nacionalnih valutah, ki jih dobijo, ko pretvorijo zneske v eurih, lahko zaokrožijo.
3. 3. Države članice lahko še naprej uporabljajo zneske oprostitev, ki veljajo v času letne prilagoditve, predvidene v odstavku 1, če pretvorba zneskov oprostitev, izraženih v eurih, pred zaokroženjem, ki je predvideno v odstavku 2, pomeni manj kot 5-odstotno spremembo zneska, izraženega v nacionalni valuti, ali zmanjšanje tega zneska.

Člen 3

Sprememba Direktive 2009/132/ES

Z učinkom od 1. januarja 2021 se naslov IV Direktive 2009/132/ES črta.

Člen 4

1. Države članice najpozneje do 31. decembra 2017 sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s členom 1 te direktive. Komisiji nemudoma sporočijo besedilo navedenih predpisov.

Države članice najpozneje do 31. decembra 2020 sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s členoma 2 in 3 te direktive. Komisiji nemudoma sporočijo besedilo navedenih predpisov.

Določbe, potrebne za uskladitev s členom 1 te direktive, uporabljajo od 1. januarja 2018.

Določbe, potrebne za uskladitev s členoma 2 in 3 te direktive, uporabljajo od 1. januarja 2021.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice Komisiji sporočijo besedilo temeljnih predpisov nacionalne zakonodaje, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 5

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 6

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju,

Za Svet

Predsednik

Predlog

IZVEDBENE UREDBE SVETA

o spremembi Izvedbene uredbe (EU) št. 282/2011 o določitvi izvedbenih ukrepov za Direktivo 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije,

ob upoštevanju Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost⁹ in zlasti člena 397 Direktive,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 282/2011¹⁰ določa podrobne določbe za domnevo glede kraja prejemnika storitev za določitev kraja opravljanja telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronsko opravljenih storitev za osebe, ki niso davčni zavezanci.
- (2) Pri ocenjevanju zahtev glede uporabe teh domnev se je izkazalo, da je za davčne zavezance, ki imajo sedež v državi članici in opravljajo take storitve za osebe v drugih državah članicah, ki niso davčni zavezanci, v nekaterih okoliščinah izjemno obremenjujoče pridobiti

⁹ UL L 347, 11.12.2006, str. 1.

¹⁰ Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 282/2011 z dne 15. marca 2011 o določitvi izvedbenih ukrepov za Direktivo 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L 77, 23.3.2011, str. 1).

dva nenasprotujoča si dokaza glede kraja sedeža, stalnega naslova ali običajnega prebivališča prejemnika storitve.

- (3) To breme je še posebej težko za mala in srednja podjetja. Z zahtevo po enem dokazu bi se morale obveznosti takih družb, ki znotraj Skupnosti opravijo storitve za potrošnike v drugih državah članicah v obsegu pod določenim pragom, poenostaviti.
- (4) Poenostavitev zahteve po dokazovanju kraja prejemnika storitev dopolnjuje spremembe, ki jih člen 1 Direktive Sveta [...] /EU¹¹ uvaja v posebni ureditvi, opredeljeni v poglavju 6 naslova XII Direktive 2006/112/ES, in bi se zato morala uporabljati od istega datuma.
- (5) Izvedbeno uredbo (EU) št. 282/2011 bi bilo zato treba ustrezno spremeniti –

SPREJEL NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

V členu 24b Izvedbene uredbe (EU) št. 282/2011 se dodata naslednja drugi in tretji odstavek:

„Za opravljanje storitev iz točke (d) prvega odstavka – če skupna vrednost takšnih storitev brez DDV, ki jih davčni zavezanec iz svojega sedeža dejavnosti ali stalne poslovne enote, ki se nahaja v državi članici, opravi v tekočem in preteklem koledarskem letu, ne presega 100 000 EUR ali protivrednosti v nacionalni valuti, se domneva, da ima prejemnik sedež, stalni naslov ali običajno prebivališče v kraju, ki ga kot takšnega določi izvajalec na podlagi enega dokaza iz točk od (a) do (e) člena 24f, ki ga je zagotovila oseba, ki je sodelovala pri opravljanju storitev in ni dobavitelj ali prejemnik.

Če se v določenem koledarskem letu doseže prag iz drugega odstavka, se navedeni odstavek ne uporablja od tistega trenutka in vse dokler niso pogoji iz navedenega odstavka ponovno izpolnjeni.

¹¹ Direktiva Sveta [...] /EU z dne [...] o spremembi Direktive 2006/112/ES in Direktive 2009/132/ES v zvezi z nekaterimi obveznostmi glede davka na dodano vrednost, ki veljajo za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo.

Ustrezna vrednost zneska v nacionalni valuti se izračuna z uporabo menjalnega tečaja, ki ga objavi Evropska centralna banka na dan sprejetja te uredbe.“.

Člen 2

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Uporablja se od 1. januarja 2018.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju,

Za Svet

Predsednik
